

Тепавски. (Трогнатъ, поисква да ѝ стисне ржката скача, ала на прага се явява Павелъ.)

Павелъ. (Възторженъ и съ прѣданостъ.) Ахъ, Жоржъ! Колко се радвамъ, че те виждамъ!

Спущатъ се двамата и се цѣлуватъ.

Тепавски. (Отдѣля се отъ прѣгърдкитѣ му само стисна ржката въ двѣтѣ си ржцѣ, отивайки къмъ Дѣла.) Има заш да се радваме, Павле, стари приятели —

Павелъ. Отъ дѣтинство другари. Колко е мило!

Тепавски. Старото приятелство е като вино: колкото по-старей, толкова по-добро става.

Късо мълчание.

Стискайки ржцѣтѣ, тѣ доближаватъ масата и седатъ.

Тепавски. И тъй, ти свърши! И вече от генералния щабъ.

Павелъ. Вѣтъръ и мъгли.

Тепавски. (Отуденъ.) Какъ, да не си пропадналъ?

Павелъ. О не, азъ възкрѣснахъ.

Тепавски. (Не го разбралъ.) Може ли? Ти не държа такъвъ блѣстящъ конкурсъ! И азъ сега съмъ готовъ, че да видя.

Павелъ. Да ме слушашъ, азъ бихъ ти казалъ.

Дѣла. (Намѣсва се.) Не го слушай, Жоржъ. Той

Тепавски. (Изгледва ги.) Какъ?

Въ това врѣме тропватъ вратата и се показва Д-ръ Добры Тиховъ. Той е къмъ 40 години, шишкавъ и съ добродушно изражение на лице.

Павелъ. (Щомъ го зърва, скача и се спуща къмъ вратата. Прѣгърща го, цѣлуватъ се и поематъ къмъ масата.)

Дѣла. (Като приближава Тиховъ, тя става, приставя къмъ него и се ржкува.)

Д-ръ Тиховъ. Прочие, здрависвамъ ви съ благополучно завръщане. Ама знайте, туку съмъ